

ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἁγίου Πρόκλου Πατριάρχου Κων/λεως

Φάνηκε ὁ Χριστός στὸν κόσμον καὶ τὸν ἄχαρον κόσμον στόλισε μ' ἀπέραντη εὐφροσύνη. Σήκωσε πάνω Του τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, καὶ καταπάτησε γιὰ πάντα τὸν ἐχθρὸ τοῦ κόσμου. Ἁγίασε τὶς πηγές τῶν ὑδάτων καὶ φώτισε τὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Θαύματα μίχθηκαν μὲ μεγαλύτερα θαύματα. Σήμερα, ἀπὸ τὴ χαρὰ πού ἔφερε ὁ Σωτὴρας μας Χριστός, χωρίστηκαν ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη γέμισε ὁ κόσμος εὐφροσύνη. Ἡ σημερινὴ γιορτὴ ἀποκαλύπτει μεγαλύτερα θαύματα ἀπὸ ἐκείνη τῆς Χριστουγεννιάτικης νυχτιᾶς. Γιατί κείνη τὴν νύχτα πού μᾶς πέρασε χαιρότανε μονάχα ἡ γῆ, καθὼς βάσταζε πάνω της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φάτνης τὸν Παντοκράτορα Θεό. Σήμερα ὅμως, πού γιορτάζουμε τὰ Θεοφάνεια, εὐφραίνεται μαζί της καὶ ἡ θάλασσα. Καὶ εὐφραίνεται γιατί διὰ μέσου τοῦ Ἰορδάνη λαβαίνει μέρος καὶ αὐτὴ στὴν εὐλογία τοῦ ἁγιασμοῦ.

Στήν γιορτή τῆς Θείας Γέννησης ὁ Θεός φάνηκε βρέφος μικρό, νιογέννητο, δείχνοντας ἔτσι τή δική μας νηπιότητα. Σήμερα ὁμως τόν βλέπουμε τέλειο ἄνθρωπο, τέλειο Υἱό, ἀπό τέλειο Πατέρα γεννημένον. Ἐκεῖ φανέρωσε τό Θεῖο βρέφος τό ἀστέρι πού ἀνέτειλε ἀπό τήν ἀνατολή, καί ἐδῶ ὁμολογεῖ γι' Αὐτόν ἀπό τόν οὐρανό ὁ Θεός Πατέρας, ἀπό τόν Ὅποῖον γεννήθηκε πρό τῶν αἰώνων. Ἐκεῖ Τοῦ πρόσφεραν -ὡσάν σέ βασιλιά- δῶρα οἱ Μάγοι, πού πεζοπόρησαν ἀπό τήν ἀνατολή. Ἐδῶ ἄγγελοι ἀπό τόν οὐρανό φερμένοι Τοῦ πρόσφεραν τή διακονία πού πρέπει μόνο σέ Θεό. Ἐκεῖ τυλίχθηκε μέσα στά σπάργανα καί ἐδῶ λύνει μέ τό βάπτισμα τίς σειρές τῶν παραπτωμάτων καί τά δεσμά τῆς ἀμαρτίας μας. Ἐκεῖ ὁ βασιλιάς τῶν οὐρανῶν ντύθηκε σάν βασιλική ἀλουργίδα τόν κόσμο, ἐδῶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ντύνεται ὀλόγυρα τά ποταμίσια κύματα. Ἐλᾶτε λοιπόν νά ἰδεῖτε παράδοξα θαύματα.

Ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης λούζεται στοῦ Ἰορδάνη τά νερά. Ἡ φωτιά βουτάει καί σμίγει μέ τά νερά. Καί ὁ Θεός ἀπ' ἄνθρωπο ἀγιάζεται. Σήμερα ὀλόκληρη ἡ κτίση βροντοφωνάζει καί ἀνυμνεῖ:

«Εὐλογημένος νά'σαι Σὺ πού ἔρχεσαι σ' ὄνομα τοῦ Κυρίου!!» Σὺ πού ἔρχεσαι διὰ τῆς Προνοίας Σου μέσα ἀπ' ὅλα τά κτίσματά Σου. Σὺ πού συντηρεῖς τό ὕψος τοῦ στερεώματος καί ἔντεχνα ὀδηγεῖς σάν ἡμερο ἄλογο μέ χαλινάρι τήν τροχιά τοῦ Ἥλιου. Σὺ πού βάζεις σέ τάξη χωρὶς διόλου ν' ἀνακατεύονται τά πλήθη τῶν ἀστέρων καί μᾶς κερναῖς πλούσια ἀγέρα γιά νά ἀναπνέουμε ἀσταμάτητα ζωὴ. Σὺ πού ζεσταίνεις καί ζωογονεῖς τή μάννα γῆ ὥστε νά μᾶς χαρίζει τούς καρπούς της ὀλοχρονίς. Σὺ πού δαμάζεις καί σταματᾷς τή πολυκύμαντη θάλασσα ζώνοντάς την ὀλοτρόγυρα μ' ἓνα μικρούτσικο χαλινάρι ἀπὸ ἀμμοχάλικο. Σὺ πού σπρώχνεις τά νερά ἀπὸ τῆς γῆς τά σπλάχνα καί φτιάχνεις τίς πηγές. Σὺ πού καθοδηγεῖς τίς ποταμίσιες ὄχθες νά πορεύονται χωρὶς χαμό καί περιπλάνηση ὡς τή θάλασσα. Τοῦτα ὅλα

τά θαυμάσια αναλογιζόμαστε και από τά κατάβαθά μας βγαίνει ή κραυγή:
«Εὐλογημένος Σὺ πού ἔρχεσαι σὶ ὄνομα τοῦ Κυρίου».

— Πές μας λοιπόν, Ποιός εἶν' Αὐτός, μακάριε Δαυῖδ;

— Ὁ Κύριος καί ὁ Θεός μας πού μᾶς φανερώθηκε μ' ἀνθρώπινη μορφή.
Ἄλλά δέν τό λέει αὐτό μόνον ὁ προφήτης Δαυῖδ. Τό λέει καί ὁ Ἀπόστολος
Παῦλος πού συμφωνεῖ μαζί του καί διδάσκει: «Μᾶς φανερώθηκε ἡ Χάρις τοῦ
Θεοῦ πού σώζει κάθε ἄνθρωπο καί μᾶς διδάσκει ὅλους μας». Ὅχι μερικούς
ἀλλά ὅλους μας. Σ' ὅλους, Ἰουδαίους καί Ἑλληνες χαρίζει μέ τό βάπτισμα τή
σωτηρία καί ὑποδείχνει τό σωτήριο αὐτό λουτρό σάν εὐεργέτημα δοσμένο
δωρεάν σέ κάθε ἀνθρώπινη ψυχή πού τό ζητάει. Ἐλάτε νά δεῖτε πρωτόγνωρο
κατακλυσμό, πολύ μεγαλύτερον καί δυνατότερον ἀπ' ἐκεῖνον πού γίνηκε τήν
ἐποχή τοῦ Νῶε. Ἐκεῖ τό νερό ἔπνιξε τούς ἀνθρώπους καί ἐδῶ τό νερό τοῦ
βαπτίσματος, κείνους πού εἶχαν πεθάνει πνευματικά ξαναζωντάνεψε, μέ τή
δύναμη τοῦ Θεοῦ πού σήμερα βαπτίστηκε.

Ἐκεῖ ὁ Νῶε ἔφτιαξε κιβωτό στέρεα ἀπό ξύλα καί ἐδῶ ὁ Χριστός ὁ νοητός
Νῶε, προσέλαβε ἀπό τήν ἄφθορο παρθένο Μαρία τήν κιβωτό τοῦ σώματος.
Ἐκεῖ ὁ Νῶε ἄλοιψε τήν κιβωτό ἐξωτερικά μέ ἄσφαλο πίσσα. Ἐδῶ ὁ Χριστός
δυνάμωσε καί περιφρούρησε τήν κιβωτό τοῦ σώματος μέ τό χρῆμα τῆς
πίστεως. Ἐκεῖ περισσότερά πού βᾶσταζε κλαδί ἐληᾶς προμήγυσε τήν εὐωδιά τοῦ
Δεσπότη Χριστοῦ. Ἐδῶ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον μέ τή μορφή ὀλόασπρης
περιστερᾶς παρουσιάστηκε καί σ' ὅλους φανέρωσε τόν ἐλεήμονα Κύριο. Ἄλλά
μέ καταπλήττει ἡ ὑπερβολική ταπείνωση τοῦ Κυρίου. Γιατί δέν ἀρκέστηκε,
Αὐτός ὁ γεννημένος τέλειος Υἱός ἀπό τέλειο Πατέρα, νά γεννηθῆ καί ἐπί γῆς
τέλειο βρέφος ἀπό τά σπλάχνα μιᾶς γυναίκας.

Δέν ἀρκέστηκε Ἐκεῖνος πού εἶναι σύνθρονος μέ τόν Θεό Πατέρα νά λάβει
τή μορφή τοῦ δούλου ἀλλά καί σάν τόν τελευταῖο ἁμαρτωλό προσέρχεται νά

βαπτισθεῖ. Ἀλλά ἄς μή γίνει ἡ κοινή γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εὐεργεσία σκάνδαλο γι' αὐτοὺς πού τούτη τήν ὥρα μέ ἀκοῦνε. Γιατί βαπτίζεται ὁ Δεσπότης πάντων Χριστός ὄχι γιατί ἔχει ἀνάγκη ἀπό ψυχικό καθαρισμό, ἀλλά γιά νά οἰκονομήσει μέ δύο τρόπους τό συμφέρον τῶν ψυχῶν μας, ὥστε καί μέ τό νερό νά μᾶς δωρήσει τήν ἀγιαστική χάρη καί νά προτρέψει τόν καθένα μας νά βαπτιστεῖ. Καθώς μᾶς λέει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής, ἦρθε ὁ Ἰησοῦς ἀπό τή Γαλιλαία στόν Ἰορδάνη ὅπου βρισκόταν ὁ Ἰωάννης γιά νά βαπτιστεῖ ἀπ' αὐτόν. Τό τί συνέβηκε τότε ἀδερφοί μου δέν μπορεῖ νά τό χωρέσει νοῦς ἀνθρώπινος. Γιατί ξεπερνᾶνε κάθε θέαμα καί ἄκουσμα ὅσα συνέβηκαν ἐκεῖ. Τρέμει ὁ νοῦς.

Χάνεται ἡ λαλιά μή τολμώντας νά ἐξιστορίσει τά ἀνέκφραστα. Γι' αὐτό λοιπόν καί ὅταν εἶδε ὁ Ἰωάννης τόν Δεσπότη μας Χριστό νά τόν πλησιάζει, μέ πολύ καρδιοχτύπι, πέφτοντας καί ἀγκαλιάζοντας τά πόδια Του τοῦ εἶπε παρακλητικά: — Γιατί βιάζει ἐμένα τόν ἀδύνατο ἄνθρωπο ὁ Παντοδύναμος Θεός μου νά κάνω κάτι πού ξεπερνᾶει τίς δυνάμεις μου; Δέν εἶμαι ἐγώ σέ θέση νά ἐπιχειρήσω κάτι τέτοιο. Πῶς νά τολμήσω νά Σέ βαπτίσω; Πότε συνέβηκε νά καθαριστεῖ ἡ φωτιά ἀπό τό ξερό χορτάρι; Πότε ἔπλυνε ἡ λάσπη τήν πηγγή; Πῶς νά βαπτίσω Ἰεσένα τόν Κριτή τῆς οἰκουμένης ἐγώ ὁ ὑπεύθυνος γιά τόσες ἀμαρτίες; Πῶς νά Σέ βαπτίσω Δέσποτά μου; Δέν βλέπω ἀμαρτία πάνω Σου. Δέν ἔχεις πέσει θῦμα τῆς κατάρας τοῦ προπάτορα Ἀδάμ. Δέν ἔχεις καθόλου λερωθεῖ ἀπό τήν ἀμαρτία. Γιατί ἂν καί ἔκλινες οὐρανοῦς καί κατέβηκες, τίποτα ἀπό τά θελήματα τοῦ Θεοῦ Πατέρα δέν παρέβηκες.

-Τί κάνεις Δέσποτά μου; Γιατί μ' ἀναγκάζεις νά κάνω κάτι πού ξεπερνᾶει τίς δυνάμεις μου; Ποτέ καί τίποτα δέν τόλμησα νά κάνω ἀπ' ὅλα ὅσα παροργίζουν τήν ἀγαθωσύνη Σου. Σάν δουλικό πιστό γεμάτο ἀγάπη καί σεβασμό γιά τόν ἀφέντη του πρότρεξα καί ἐμήνυσα στόν κόσμο τήν παρουσία Σου. Ἐνῶ βρισκόμουνα ἀκόμη μέσ' τήν κοιλιά τῆς μάνας μου, δανείστηκα τήν

γλώσσα της καί Θεό τοῦ κόσμου Σέ ἐκήρυξα. Ὅλους τούς προετοίμασα νά Σέ δεχθοῦν, νά Σ' ἀπαντήσουν. Πές μου λοιπόν Κύριέ μου, πῶς θ' ἀνεχθεῖ νά δεῖ ὁ ἥλιος τόν Παντοκράτορα Θεό ἔτσι νά ἐξευτελίζεται ἀπό τήν τόλμη ἑνός δούλου Του καί δέν θά ρίξει καυτερές φωτοβολίδες νά μέ κατακάψει, ὅπως ἔκανε ἐκείνους τούς καιρούς τούς ἄσωτους Σοδομίτες; Πῶς θά ἀντέξει ἡ γῆ νά δεῖ Ἐκεῖνον πού ἀγιάζει τούς ἀγγέλους, ἀπέριττα νά βαπτίζεται ἀπό χέρι ἀνθρώπου ἀμαρτωλοῦ καί δέν θ' ἀνοίξει τά σπλάχνα της γιά νά μέ καταπιεῖ, ὅπως ἔκανε τόν Ἀβειρών καί τόν Δαθάν; Πῶς νά βαπτίσω Δέσποτά μου Ἑσένα πού δέν μολύνθηκες ἀπό τῆς φυσικῆς γέννησης τό λέρωμα; «Ἐξ ἀσπόρου γαστρός, ἄσπορος προῆλθε καρπός». Πῶς λοιπόν ἐγώ ὁ χιλιολερωμένος ἀπό τήν ἀμαρτία ἄνθρωπος νά ἀγνίσω τόν Θεό; Θεό ἀναμάρτητο; Ἐγώ ἔχω ἀνάγκη νά βαπτιστῶ ἀπό Σένα καί Σὺ ἔρχεσαι σέ μένα; Μ' ἔστειλες νά βαπτίζω, Κύριέ μου, καί δέν παράκουσα τήν ἐντολή Σου. Πρότρεπα ὅλους πρὸς τό βάπτισμα καί τούς ἔλεγα: «Ὁμολογήστε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τίς ἀμαρτίες σας, γιατί Αὐτός εἶναι ὁ ὀμόνος ἀγαθός. Αὐτός πού ἔρχεται πίσω μου δέν εἶναι βλοσυρός καί αὐστηρός. Εἶναι ἀγαθός καί Υἱός Πατέρα Ἀγαθοῦ. Δέν φέρεται γιά λίγο μονάχα μ' ἀγαθωσύνη καί ὕστερα νά ἀλλάζει διάθεση γιά τόν ἀμαρτωλό ἄνθρωπο, ἀλλά τό ἔλεός Του μένει εἰς τόν αἰῶνα. Καί ἐπειδὴ τό ἔλεός Του εἶναι ἀμέτρητο γι' αὐτό καί οἱ οὐράνιες δυνάμεις ἀνυμνώντας Τοῦ ἔλεγον: «Εὐλογημένος Σὺ πού ἔρχεσαι σ' ὄνομα τοῦ Κυρίου».

Ὁ Κύριος καί ὁ Θεός μας μᾶς φανερώθηκε. Μᾶς φανερώθηκε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καί διέλυσε τό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας πού μᾶς περιέλουζε. Μᾶς φανερώθηκε ὁ οὐράνιος Τσοπάνης καί ἔδιωξε ἀπό τό κοπάδι τῶν παιδιῶν Του τούς λύκους τοῦ διαβόλου. Μᾶς φανερώθηκε ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Πατρός καί χάρισε μέ τό βάπτισμα τήν υἱοθεσία στούς πιστούς. Μᾶς φανερώθηκε ἡ ζωὴ ὀλόκληρου τοῦ κόσμου καί μέ τό θάνατό Του θανάτωσε

τόν θάνατο ως άθάνατος και άξίωσε νά ζήσουν ζωή άθάνατη, εκείνοι πού είχαν πέσει στή φθορά και στό θάνατο.

Άλλά ένώ έγινονταν όλα αυτά, ο Θεός Πατέρας αγαλόμενος μέ τήν υπερβολική ταπείνωση του Υιοϋ, άνοίγει διάπλατα τίς πύλες του ούρανοϋ και μέ βροντερή φωνή ξεχειλισμένη από αισθήματα πού πλημμυρίζουνε μία πατρική καρδιά, ανακράζει: «Αύτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός». Και για νά μήν μπερδευτεί ο νοϋς όσων άκούγανε όλα τουτα -άν είναι δηλαδή Υιός ο Βαπτιστής ή ο Χριστός- έρχεται τό Άγιον Πνεϋμα, σαν άσπρο περιστέρι και δείχνει Έκεϊνον πού βαπτίζοταν και πού ο Θεός Πατέρας τόν μαρτυροϋσε στους άνθρώπους σαν μονογενή Υιό Του. Σ' Αύτόν πρέπει ή δόξα, τό κράτος, ή τιμή και ή προσκύνηση σήμερα και πάντοτε και εις τούς αιώνας τών αιώνων. Άμήν.

Πηγή: *Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα*

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)